

MỘT LỜI HỨA KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Nếu chúng ta xem xét những lời hứa về sự ban thưởng ... được hứa trong các sách Phúc âm, thì dường như rằng Chúa chúng ta tìm thấy những ước ao của chúng ta không mãnh liệt lắm mà lại quá yếu ớt. Chúng ta là những tạo vật nữa vời, cứ cắm đầu vào những sự nhậu nhặc, tình dục và tham vọng khi mà Chúa ban tặng cho chúng ta niềm vui bất tận, giống như đứa trẻ khờ dại cứ chơi dưới vũng bùn vì nó không thể tưởng tượng ra nó có thể có một ngày nghỉ trên bãi biển. Chúng ta quá dễ hài lòng.

C.S. Lewis

Thôi được . . . hãy đi tiếp nào.

Có lời hứa không có đối thủ trên đời sống bạn, và nó cũng là kho báu của bạn. Kho báu này vượt trên thời gian và không gian. Kho báu này đến với bạn dưới dạng tiềm năng vô hình. Đối với một số người, ân tứ này vẫn nằm im . . . còn đó nhưng đã ngủ im.

Dường như rất dễ và vô cùng phấn khởi nếu ngay từ đầu tôi nói cho bạn rằng ai đó đã gửi một triệu đô la vào tài khoản ngân hàng của bạn. Nhưng nếu bạn để cả đời tìm kiếm nó . . . nhưng nó mãi mãi không phải là của bạn. Vì quy luật về của báu trần gian là nó phải nằm trong phạm vi thừa hưởng. Khi bạn qua đời, bạn bỏ lại hết đằng sau. Nhưng kho

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

báu này, là thứ mà bạn sở hữu, sẽ biến hóa khi nó làm cho bạn thêm phong phú và sẽ đi với bạn đến cõi đời đời.

Lời hứa này mà tôi nói đến về việc không có đối thủ, không chỉ về của cải mà còn cả về tâm ảnh hưởng. Kết quả của lời hứa này sẽ theo con cái bạn sau khi bạn ra đi cũng như khi chúng gặp bạn ở thiên đàng. Lời hứa này không bao giờ bị đánh cắp, nhưng nó có thể bị bán để đổi lấy một thứ gì đó rất nhỏ nhoi như một tô canh đậu chẳng hạn, như Ê-sau đã làm (Sáng 25). Nó được giữ an toàn đang khi nó được giấu kín, được bọc trong những giấc mơ và niềm hy vọng. Khi bạn vun đắp mảnh đất lòng bạn, kho báu này sẽ đơm hoa kết quả. Hàng triệu người đã có hạt giống này trong lòng, tuy nhiên dù có bao nhiêu tuyên bố là họ có phần trong đó, nhưng kho báu này không bao giờ tàn lụi.

Tôi nói về phúc lành của Vua của các vua và Chúa của các chúa. Nó là kho báu quá lớn lao, không thể tính bằng tiền bạc. Nếu bạn chỉ còn một mảnh vải che thân thì kho báu này vẫn còn đó. Của báu này không dính dáng gì đến những thứ gì do con người làm ra; nó là đời đời và có thể chuyển giao với một lời cầu nguyện thì thầm. Thừa độc giả, bạn thuộc về hoàng gia như bất kỳ công chúa tuyệt trần nào.

Lời Mời Gọi của Hoàng Gia

Hãy tưởng tượng có tiếng gõ cửa trên cánh cửa nhà bạn. Bạn chạy ra mở và khi bạn mở cửa bạn phát hiện một sứ giả của vua. Tôi muốn bạn nghĩ phong cách của công chúa lọ lem, nhưng ở đây là có một thiên sứ gõ cửa nhà bạn. Vị thiên sứ này rất lớn và sáng chói đến độ bạn không thể nhìn rõ vị này, nhưng bạn ý thức có những nhân chứng đang chờ bạn phản ứng. Vị sứ giả từ trời này gọi đích danh bạn và tuyên bố lớn tiếng rằng bạn là người nữ thừa kế - một công chúa của thiên đàng. Có vô số người chúc mừng. Lặng người, bạn đáp lại lời tuyên bố bằng câu hỏi, “Tôi hả?” Vị ấy gật đầu xác nhận và đặt một thư mời vào tay bạn. Với

đôi tay run rẩy, bạn cầm lấy phong bì. Không còn nghi ngờ gì nữa vì chính xác là tên bạn được viết mạ vàng trên đó. Bạn hít thở sâu và ngược mắt long lanh lên trời khi nhận ra rằng chỉ có mình bạn đang đứng trước cửa. Vị thiên sứ và đoàn tùy tùng đã biến mất. Một tiếng gọi phát ra từ trong nhà bạn.

Ai đang đứng trước cửa vậy?”

Bạn trả lời bằng một lời thì thầm, “Tôi đây.”

Bạn choáng ngợp bởi ý nghĩ rằng mọi thứ đã thay đổi nhưng khi nhìn quanh quẩn vào hoàn cảnh hiện tại thì không có gì xảy ra. Mục đích của chuyến viếng thăm này không hề nhằm để thay đổi hoàn cảnh hay địa điểm. Lời mời gọi này là một sự biến đổi mà không có đối thủ xảy ra bên trong bạn.

Bạn liền nhìn xuống. Bạn đang mặc cùng chiếc áo khi lúc bạn mở cửa, nhưng không biết sao nó lại cảm thấy nhẹ người, như thể là nó không còn kiềm hãm, gấn mác hay định hình bạn nữa. Khi bạn quay người để bước vào nhà lại, tầm trí bạn trở nên sáng suốt hơn và bạn nhận ra rằng đây là nơi bạn sống, nhưng nó không còn là ngôi nhà thật của bạn nữa. Một thành phố xa xôi mà người sáng lập là Đức Chúa Trời của bạn và là Vua đang vẫy chào bạn. Khi bạn bước qua căn phòng của gia đình, bạn nhìn thấy khuôn mặt bối rối của những người thân của mình trong lúc đi về phòng ngủ của mình. Trong sự im lặng và vắng vẻ của căn phòng, bạn mở bì thư và từ từ mở thư mời ra.

Hỡi con gái yêu dấu, bây giờ con được sinh lại như Sara, công chúa của Đấng Chí Cao.

Khi con tăng trưởng trong sự hiểu biết thân mật về Chúa Giê-su, ân sủng và bình an sẽ liên tục gia tăng trong đời sống con.

Tước hiệu hoàng gia này có ý nghĩa là con được tiếp cận với mọi thứ con cần khi con đeo đuổi sự tin kính và chạy cuộc đua của đời sống con. Hãy an tâm rằng khi con đào sâu

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

trong Kinh Thánh, tuổi trẻ và tâm trí con sẽ được đổi mới và con sẽ nhận thức rằng tất cả kho báu đồ sộ về những lời hứa lớn lao và quý giá đã ban cho con. Mỗi một lời hứa này đã được cung ứng một cách lạ lùng cho con! Hỡi con gái yêu, trong trường hợp con vẫn còn nghi ngờ, đây là lời mời gọi tha thiết nhất mà con nhận được! Điều con cần làm bây giờ là quay lưng khỏi thế gian vì họ đã quay lưng khỏi con rồi.

Tôi có diễn ý một vài chỗ và cá nhân hóa 2 Phi-e-rơ 1:2-4. Nhưng hãy đọc những câu này trong Bản Dịch Mới:

Nguyện xin ân sủng và bình an tràn ngập trong anh chị em nhờ sự nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Giê-su, Chúa chúng ta. Bởi thần năng, Ngài ban cho chúng ta mọi điều cần để sống và sống tin kính, qua sự nhận biết Ngài là Đấng đã kêu gọi chúng ta bằng vinh quang và nhân từ Ngài. Qua những điều này Ngài đã ban cho chúng ta những lời hứa lớn lao và quý báu, bởi đó anh chị em có thể thoát khỏi dục vọng hư hoại của thế gian mà được dự phần vào bản tánh của Đức Chúa Trời.

Nếu Chúa Giê-su chưa từng gõ cửa lòng tôi, tôi sẽ không để lại điều gì cả. Thật lạ lùng cho tôi là tôi chưa thừa hưởng được thứ gì! Gia đình tôi không giàu có đủ để giao lại gia tài cho anh tôi và tôi. Nhưng điều tôi có là gì, vài ba đồng bạc hay cả một gia tài? Nhiều năm trước đây tôi học được rằng một lời hứa từ Chúa tồn tại lâu hơn cả một gia tài.

Nhưng làm sao chúng ta tiếp cận được những lời hứa lớn lao này? Nó thuộc về chúng ta bởi đức tin. Ga-la-ti 3:14 cho chúng ta biết:

**Nhưng điều
tôi có là gì,
vài ba đồng
bạc hay cả
một gia tài?**

Nhờ Chúa Cứu Thế Giê-su các phúc lành của Áp-ra-ham cũng được ban cho các dân ngoại, và nhờ đức tin chúng ta nhận được Đức Thánh Linh đã hứa.

Gặp Gỡ Áp-ra-ham và Sa-ra

Để học biết thêm về những lời hứa này, chúng ta hãy đọc lại câu chuyện về một gia đình và một đoạn Kinh Thánh để quan sát. Chúa viết những câu chuyện này trong Kinh Thánh để chúng ta học những bài học qua kinh nghiệm của những người khác. Khi tôi đọc, tôi quan sát những câu chữ trong câu chuyện này trở nên sống động. Tôi tưởng tượng ra câu chuyện và lắng nghe Đức Thánh Linh, và làm thế tôi nhìn thấy và lắng nghe những điều tôi chưa hiểu khi tôi chỉ đọc những dòng chữ xuất hiện trên trang giấy. Tôi hỏi những câu hỏi: Tôi cảm nhận như thế nào trong tình huống này? Thách thức hay nỗi sợ lớn nhất của tôi là gì?

Đây là cách mà chúng ta cần thực hành khi tiếp cận với Kinh Thánh. Nó không phải là thêm thắt vào Kinh Thánh mà là cách suy gẫm để cho phép Kinh Thánh trở nên sống động. Các nam nữ tộc trưởng thời xưa đều thực hành hình thức này. Đây là cách mà tôi *Sê-la* . . . tôi dừng lại và gẫm nghĩ.

Trước hết, tôi muốn bạn gặp gỡ Áp-ra-ham. Ông là tổ phụ của chúng ta trong đức tin. Hãy tưởng tượng một người đàn ông trung tín, lớn tuổi, tin kính nhưng cũng có lỗi lầm. Kế đến, có một người phụ nữ tên là Sa-ra. Bà là mẹ của lời hứa. Bà khá là đẹp và cũng trung tín, lớn tuổi, tin kính nhưng cũng có lỗi lầm.

Theo lời mời của Chúa, hai con người này dừng cảm đủ để bỏ lại phía sau mọi thứ họ có. Chúa hứa chúc phước và gia tăng đời sống của cặp vợ chồng son sẻ này. Cả hai cùng nhau chấp nhận một cuộc mạo hiểm. Họ tìm kiếm điều mà họ chưa hề thấy trước đây, một quốc gia do Đức Chúa Trời xây dựng. Họ đã đi hàng ngàn thập kỷ khi chúng ta gia nhập chung với họ. Áp-ham đang ở ngưỡng của sinh nhật thứ một trăm tuổi, và Sa-rai, vợ ông đang ở ngưỡng tuổi chín mươi.

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Họ có rất nhiều thăng trầm khi họ lang thang trong sa mạc. Đây là phần tóm tắt của tôi: Họ vượt qua những xung đột xảy ra khi Chúa ban phước cho họ; việc này dẫn đến việc phân rẽ khỏi Lót, cháu của họ; Sarai bị bắt vào hoàng cung của Pha-ra-ôn; Sarai được thả ra sau đó. Khi hai vợ chồng tiếp tục đi, họ chiến thắng vài cuộc chiến, giải cứu người cháu của họ bị bắt cóc, và bởi đức tin dâng một phần mười cho Vua Mê-chi-xê-đéc, thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao. Họ trải qua một số nản lòng và họ cũng có những nhận định không tốt khi Sarai giao A-ga cho chồng mình để có được đứa con trai, tên là Ích-ma-ên. Trong cơn thất vọng, Sarai phạm tội nổi giận và nổi loạn trong gia đình. Tôi nghĩ hôn nhân tay ba này không mấy vui vẻ.

Đây là một vài điều tôi muốn làm sáng tỏ để bạn không quên trong phần tóm tắt của tôi về câu chuyện Áp-ram và Sarai.

1. *Cả hai đều tham gia.* Áp-ram và Sarai đều rời xứ U-rơ mà không quay trở lại. Không có chuyện quay lại. Đức Chúa Trời kêu gọi và họ bước theo. Chấm hết. Sáng Thế Kí 12:1-2 nói:

CHÚA bảo Áp-ram: “Con hãy rời bỏ quê hương, dân con và nhà cha con để đi đến xứ Ta sẽ chỉ cho. Ta sẽ làm cho con thành một nước lớn. Ta sẽ ban phước lành cho con và làm nổi danh con và con sẽ thành một nguồn phước.”

Đức Chúa Trời mở một con đường cho một việc mới theo một cách thức mới. Ngài dẫn họ ra đi trong đức tin và hy vọng. Họ mắc phải những lỗi lầm, nhưng họ không bao giờ nhìn lại quá khứ.

2. *Họ phân rẽ mình khỏi sự xung đột.* Áp-ram và Sarai rời xứ U-rơ, nhưng họ mang Lót theo (không phải là ý kiến hay). Phước lành đến trên Áp-ram mang đến sự dư dật cho Lót nữa. Khi đất không đủ chỗ cho hai bác cháu, những người chăn chiên của họ cãi

nhau. Thay vì cho phép sự tranh cãi leo thang, Áp-ram để cho Lót chọn phần tốt nhất của xứ. Tốt cho họ là phân rẽ hơn là sống chung nhau mà xung đột. Đề ý: nếu bạn trải qua cuộc đời với những người mà bạn không thích, có những lúc Chúa mở rộng cả hai cho đến khi bạn phải phân rẽ. Xung đột sẽ làm tắt ngấm phúc lành của Chúa và hiệu quả của đời sống bạn.

3. *Họ dâng hiến như là một hành động đức tin.* Khi Áp-ram dâng phần mười cho Vua Mê-chi-xê-đéc, việc ông dâng đứng trên lời hứa của Đức Chúa Trời. Thay vì giữ những chiến lợi phẩm lấy được từ Sô-đôm, ông dâng bởi đức tin, chính là thực thể của hy vọng.

Ba điều này đã bày tỏ khi Chúa hiện ra với Áp-ram và tuyên bố lời hứa sau trong Sáng Thế 17:4-5:

Về phần Ta, đây là giao ước của Ta với con: con sẽ là tổ phụ của nhiều dân tộc. Người ta không gọi con là Áp-ram ‘cha tôn quý’ nữa, nhưng gọi là Áp-ra-ham ‘cha của các dân tộc’ vì Ta cho con làm tổ phụ nhiều dân tộc.

Một Giao Ước Đời Đời

Khi bạn khám phá ra bạn là người thừa kế, Chúa sẽ thay đổi tước hiệu của bạn. Khi Ngài đổi tên Áp-ram thành Áp-ra-ham, cuộc đời ông được mở rộng. Ông không còn là một người không có quốc gia . . . ông là cha của nhiều dân tộc. Trong Sáng Thế 17, Chúa mô tả chi tiết tầm rộng lớn và sức lan rộng của giao ước này. Đời sống của Áp-ra-ham bao trùm bằng những từ ngữ như thế hệ và đời đời. Chính mảnh đất mà Áp-ra-ham đã bước đến như là một kẻ ngoài cuộc và người xa lạ một ngày nào đó trở thành cơ nghiệp của con cháu và tài sản của họ đời đời. Như Đức Chúa Trời ở với Áp-ram, Ngài hứa ở với dòng dõi của Áp-ra-ham. Tôi tưởng tượng Áp-ra-ham khóc trong sự hiện diện của Chúa khi ông nhìn thoáng qua tương lai tốt lành của vợ chồng ông.

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Trong trí tôi, tôi nhìn thấy Áp-ra-ham phủ phục trước mặt Chúa. Sau đó ông đứng dậy và ngược mặt lên bầu trời đầy sao. Tay ông dang ra để chạm vào những chấm sáng trên bầu trời tối đen giữa sa mạc. Ông đầy lòng biết ơn Chúa. Mỗi một lời hứa vang vọng đến tận xương tủy của ông. Ngay lúc đó bức màn của thời đại được vén lên và Áp-ra-ham trẻ trở lại, mọi tế bào được sống lại một cách lạ lùng.

Cái tên mới, Áp-ra-ham trào lên một niềm vui và niềm hy vọng trong lòng. Ông nhìn thấy Ích-ma-ên và suy nghĩ, *Con trai ta, tất cả đều này là của con; đời sống con sẽ được mở rộng qua sự gia tăng và sự chúc phước kèm với một định mệnh lớn lao.*

Chúa bảo Áp-ra-ham rằng giao ước này đòi hỏi một dấu hiệu. Đây không phải là dấu hiệu đẹp đẽ hay công khai như cái cầu vồng hứa cho Nô-ê. Trái lại nó là một dấu hiệu gây đau đớn và riêng tư. Tất cả người nam trong gia đình Áp-ra-ham phải chịu cắt bì. Việc cắt bì này xác nhận rằng Áp-ra-ham và dòng dõi ông đều ở trong giao ước với Đức Chúa Trời Chí Cao. Sau đó cuộc nói chuyện với Đức Chúa Trời bước vào phần quan trọng:

Đức Chúa Trời cũng nói với Áp-ra-ham: “Sa-rai vợ con, con không còn gọi là Sa-rai nữa, vì tên của nàng sẽ là Sa-ra. Ta sẽ ban phước lành cho nàng và qua nàng Ta sẽ ban cho con một con trai. Phải, Ta sẽ ban phước lành dồi dào cho Sa-ra và nàng sẽ là tổ mẫu nhiều dân tộc, vua chúa của nhiều nước sẽ ra từ nàng.” (Sáng thế 17:15-16)

Tôi hầu như nhìn thấy sự bối rối của Áp-ra-ham. Một vẻ mặt bối rối hiện lên trán nhăn nhó của ông . . . Sa-ra? Giao ước với mình và mình có một đứa con trai rồi mà . . . Ích-ma-ên. Nó là con mình qua A-ga. Diễn tiến mới này khiến Áp-ra-ham úp mặt xuống.

Áp-ra-ham cúi mặt sát đất và cười thầm trong lòng:
“Trăm tuổi như con mà sinh con được sao? Sa-ra đã
chín mươi tuổi còn sinh nở sao?” (Sáng thế 17:17)

Chúng ta nghe rất nhiều về chuyện mẹ Sa-ra cười khi bà nghe là bà sẽ có đứa con, nhưng Áp-ra-ham mới chính là người đầu tiên bật cười về lời hứa của Chúa. Áp-ra-ham không chỉ cười mà thôi. Ông còn đi xa hơn nữa đó là đề nghị Chúa thay đổi:

Rồi Áp-ra-ham nói với Đức Chúa Trời: “Ước gì Chúa cho Ích-ma-ên được sống.”

Tôi thấy dường như Áp-ra-ham cố cho Ích-ma-ên vào trong kế hoạch này. Tại sao quy mọi rắc rối này cho Sa-ra? Dù có tên mới hay không, bà là một bà già cú đế và có một ông chồng già nua. Tôi hiểu chuyện này đến từ đâu. Nhưng Đức Chúa Trời không nhúng tay vào những chuyện này và Ngài phản đối:

Đức Chúa Trời đáp: Nhưng Ta bảo: Sa-ra vợ con sẽ sinh cho con một con trai. Con sẽ đặt tên nó là Y-sác. Ta sẽ lập giao ước với nó và hậu tự nó đời đời. (Sáng thế 17:19)

“Nhưng Sa-ra vợ con. . .” thật quá rõ ràng. Như thế là Chúa đọc suy nghĩ của ông Áp-ra-ham. Hãy tưởng tượng điều đó! Chúa nghe Áp-ra-ham và Ngài chúc phước cho Ích-ma-ên, nhưng điều này không phải là một phần trong giao ước đời đời.

Khi hai người trở nên một trong hôn nhân, một giao ước với Chúa liên hệ đến hai người. Dĩ nhiên, Áp-ra-ham thương Ích-ma-ên và theo lẽ tự nhiên ông muốn tất cả những gì Chúa hứa dành cho người con này. Nhưng Ích-ma-ên là con của người nữ tội mọi, bị trói buộc trong phạm vi tranh đấu và xác thịt. Lời hứa không có đối thủ xảy ra qua một dấu hiệu và dấu lạ một cách vô tiền khoáng hậu. Một người phụ nữ vô sinh, già cả sẽ sinh em bé:

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Nhưng Ta sẽ lập giao ước với Y-sác mà Sa-ra sẽ sinh ra cho con vào độ này năm sau.” (Sáng thế 17:21)

Chúng ta làm điều tương tự này bao nhiêu lần rồi?

Chúa bảo chúng ta Ngài sẽ làm điều mới và lạ lùng, còn chúng ta thì dao động và vô tín? Ngài nói Ngài sắp mở rộng đời sống chúng ta, còn chúng ta nói với Ngài không cần phải làm chi việc đó cho rắc rối . . . chỉ chúc phước những gì con có là đủ rồi. Những gì chúng ta có và những gì chúng ta làm chưa có đủ thiếu gì. Chúa muốn can dự vào. Ngài suy nghĩ đến nhiều thế hệ. Giao ước sẽ đến qua Y-sác, lúc đó chưa ra đời. Đó chính là người con mà Áp-ra-ham cười. . . chứ không phải là người con mà ông đã là cha theo xác thịt!

Tôi được khích lệ bởi tính người của Áp-ra-ham. Trong câu chuyện này nó là bài học cho hết thầy chúng ta. Đức Chúa Trời bởi ơn thương xót cũng chúc phước cho những gì chúng ta xây dựng bởi sức riêng của mình, nhưng giao ước đòi đòi được thiết lập vượt qua lĩnh vực cung ứng của con người.

Tên Mới = Định Mệnh Mới

Theo truyền thống người Hê-bơ-rơ, cái tên chứa đựng tiềm năng và định mệnh của một người. Vì thế, việc đổi tên có quyền năng thay đổi bản chất của bạn, dọn đường cho việc thay đổi định mệnh của bạn. Chẳng hạn, chúng tôi chủ ý chọn tên các con trai của chúng tôi với hy vọng rằng chúng sẽ lớn lên sống đúng như tên của chúng. Tôi học được điều này từ Cha Thiên Thượng vì mỗi lần tôi gọi tên các con tôi, tôi công bố ý nghĩa của những tên này trên cuộc đời của chúng.

Chúa thường đổi tên có sẵn của ai đó khi tên đó không còn bày tỏ bản chất của họ nữa. Một Sau-lơ bách hại được đổi tên thành Phao-lô, và người đánh cá Si-môn được Chúa Giê-su đổi thành Phi-er-ơ, là tảng đá. Tên con trai của Y-sác là Gia-cốp được đổi thành Y-sơ-ra-ên, nghĩa là “hoàng tử

của Chúa.” Đức Chúa Trời của chúng ta là Đấng hay đổi tên. Với tư cách là một nhân chứng đôi khi tôi nghĩ chuyện này như là một chương trình bảo vệ mà trong đó tất cả chúng ta đều hoạt động dưới danh nghĩa của Danh Chúa Giê-su.

Khi Đức Chúa Trời bước vào giao ước với Áp-ram, Ngài gia tăng khả năng của Áp-ram bằng cách đổi tên ông. Tôi có một người bạn rất thông minh là Brian Bileci, là một Rabi Do Thái, và ông giải thích ý nghĩa của sự đổi tên này. Để thêm cho tên Áp-ram thành Áp-ra-ham, Chúa chêm tên của Ngài vào giữa và thêm một mẫu tự từ chính tên của Ngài cho tên của Áp-ram. Tên Áp-ram nghĩa là “cha được tôn cao.” Tên được mở rộng Áp-ra-ham nghĩa là “cha của nhiều dân tộc.”

Tên mới này tuyên bố Áp-ra-ham sẽ là người như thế nào. Cái tên mà suốt cả đời của Áp-ra-ham cũng không bao giờ hiểu hết được. Vì cuộc đời Áp-ra-ham đã tôn cao Chúa nên di sản của ông sẽ được gia tăng vô số kể. Rabi Brian cũng chỉ ra rằng lời hứa của Chúa đã không ứng nghiệm cho đến khi Đức Chúa Trời mở rộng tên của vợ ông là Sa-ra. Sa-rai nghĩa là “Giê-hô-va là hoàng tử,” đã được đổi thành Sa-ra nghĩa là “công chúa của Đức Chúa Trời.” Chúa thêm một mẫu tự từ chính tên của Ngài, Yahweh (Giê-hô-va) vào cho bà.

Việc đổi tên này đồng hóa Sa-ra là con người như thế nào trong sự kết hợp này. Nó làm cho bà liên hệ mật thiết với Chúa, đồng thời cũng tuyên bố rằng tất cả những con gái của lời hứa của bà cũng sẽ có địa vị hoàng gia như vậy. Tên mới này cho thấy bà Sa-ra không còn nhúng tay vào mọi việc mà chính tay của Chúa sẽ can thiệp vào.

Khi tên của Sa-rai được chuyển từ ý nghĩa theo giống đực (Giê-hô-va là hoàng tử) đến vai trò giống cái (công chúa của Đức Chúa Trời), ý nghĩa của nó được mềm mại hơn và đặt bà ở vị trí nhận lãnh. Tên mới của Áp-ra-ham được thêm vào trong đó có vô số người, và dòng dõi lời hứa cũng cần mảnh đất lời hứa.

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Việc đổi tên của Sa-ra cũng “khai hoang” mảnh đất của bà và chuẩn bị cho sự mở rộng mà được giao cho cả Áp-ra-ham lẫn Sa-ra. Chúa nói về Áp-ra-ham rằng ông sẽ là cha của vô số dân tộc và về Sa-ra rằng bà sẽ trở thành các dân; các vua của nhiều dân tộc ra từ bà. Thực chất Chúa thêm vào hình ảnh và tầm nhìn cho cả hai người này.

Khi người ta liên hệ với nhau và với Chúa một cách tôn trọng thì Chúa sẽ can thiệp vào và làm những việc không tưởng. Dạy vô sinh sẽ được tiếp thêm sự sống và sinh con để cái, cuộc hôn nhân thiếu vắng tình yêu sẽ được chữa lành, con trai và con gái được giải cứu khỏi tà linh và con cái được sống lại từ kẻ chết. Hy vọng được phục hồi, đức tin được khơi dậy, tình yêu thắng thế và kẻ thù thối lui khi những giọng nói dối trá bị nín câm.

Dù bạn có nhận ra hay không, bạn trải qua một sự đổi tên khi bạn được tái sinh. Tên bạn cũng được mở rộng nữa. Chúa Giê-su, dòng dõi được hứa của ông Áp-ra-ham, không chỉ đổi tên chúng ta bằng cách thêm một mẫu tự từ chính tên của Ngài. Ngài còn ban cho chúng ta được quyền đến gần Cha một cách vô hạn qua việc dùng đến Danh Chúa Giê-su. Như Giăng 16:26-27 nói:

Ngày ấy, các con sẽ nhân danh Ta mà cầu xin, và Ta không còn nói là Ta sẽ cầu thay với Cha cho các con. Bởi Cha yêu mến các con vì các con yêu kính Ta và tin rằng Ta đến từ Đức Chúa Trời.

Chúa Giê-su bị lột trần để che đậy sự xấu hổ của chúng ta khi Ngài gánh lấy chỗ của chúng ta trên thập tự giá. Ngài phó dâng toàn bộ đời sống không tì vết của Ngài thay cho đời sống nhơ nhớp của chúng ta, và qua sự hy vinh hoàn toàn của Ngài mà Ngài cứu chúng ta một cách hoàn hảo, dọn chỗ cho tất cả chúng ta là con trai và con gái của lời hứa.

Bạn Đùa Hả!

Câu chuyện của chúng ta tiếp tục trong Sáng Thế 18 khi Chúa thăm viếng Áp-ra-ham lần nữa. Áp-ra-ham đang ngồi tại cửa trại của ông để che mát nhưng vẫn thấy được bóng dáng người đi qua. Ông nhìn lên thấy ba người đứng trước mặt ông cạnh cây sồi tại Mam-rê. Phần lớn các học giả cho biết những người này là các thiên sứ. Áp-ra-ham chạy đến gặp họ, cúi xuống và ép họ ở lại:

Áp-ra-ham thưa: “Thưa Chúa, nếu tôi được ơn dưới mắt Chúa, xin đừng bỏ qua đây tớ Chúa. Xin cho tôi đem một ít nước các vị rửa chân và kính mời các vị nghỉ mát dưới bóng cây. Cho tôi lấy bánh để các vị ăn lót lòng rồi sẽ lên đường, vì các vị đã hạ cố đến thăm nhà đây tớ Chúa.” Ba người ấy đáp: “Tốt lắm, ông cứ làm theo như ông nói.” (Sáng thế 18:3-5)

Tôi thích cách mà Áp-ra-ham tiếp đón những vị khách này và mời họ rất tôn trọng. Áp-ra-ham rất tử tế nhưng cũng rất cương quyết. Ông chạy ngay đến Sa-ra và bảo bà lấy bột làm bánh. Rồi ông bắt trong bầy súc vật của mình, chọn con béo mập nhất, giao cho người đầy tớ để làm thịt và dọn cho khách ăn. Khi làm xong thủ tục này, ông mời họ dùng bơ và sữa. Bữa tiệc ông đãi khách thịnh soạn hơn là mời ăn một miếng bánh.

Áp-ra-ham đang ở cùng với các vị khách khi câu hỏi này được nêu lên:

Trong khi đang ăn, họ hỏi Áp-ra-ham: “Sa-ra vợ người ở đâu?” Áp-ra-ham thưa: “Nàng ở trong trại.” Một vị bảo: “Độ một năm nữa, Ta sẽ trở lại đây thăm con. Khi đó, Sa-ra, vợ con sẽ có một con trai.” Sa-ra đứng nghe tại cửa trại sau lưng vị ấy. (Sáng thế 18:9-10)

Khi tôi đọc đoạn Kinh Thánh này, như thể là tôi bất chợt ở trong trại của bà Sa-ra. Tôi nhìn xuyên qua trại và nhìn xuyên qua bờ vai của bà. Áp-ra-ham đang ở ngoài sân

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

với các vị khách đang núp dưới bóng cây. Âm thanh của giọng nói của họ vang vọng xuyên qua cây cối giữa một sa mạc tĩnh lặng.

Sa-ra lắng nghe từ một góc nhỏ trong trại, bà ở gần đủ để nghe họ nói chuyện nhưng vẫn không ai thấy. Sa-ra cẩn thận không động tĩnh gì, nhưng Kinh Thánh phơi bày suy nghĩ của bà:

Áp-ra-ham đã già và Sa-ra đều tuổi đã cao. Sa-ra đã quá tuổi sinh sản. Sa-ra cười thầm tự bảo: “Già như tôi mà còn được niềm vui làm mẹ nữa sao! Chúa tôi cũng đã quá già rồi!” (Sáng thế 18:11-12)

Điều này phản ánh phản ứng của Áp-ra-ham, cũng chính là điều làm tôi thắc mắc . . . có phải đây là lần đầu tiên bà Sa-ra nghe chuyện này không? Rõ ràng là bà không chuẩn bị. Đôi khi một lời hứa rất cần kè khi mà nó dường như không bao giờ xảy ra.

Trong Sáng Thế 17:21, chúng ta đọc “chừng này sang năm. . .” và khi lời hứa được lặp lại ngay trước mặt bà Sa-ra thì nó cũng là “chừng này sang năm. . .” Rõ ràng là thời gian biểu đã chĩnh lại. Không có cách nào để biết chắc mất bao nhiêu thời gian giữa cuộc nói chuyện của Áp-ra-ham với Chúa và sự xuất hiện của các thiên sứ, nhưng có lẽ không lâu lắm. Cách đoán hay nhất là không tới một tháng. Chúa quyết định rằng Sa-ra phải có phần trong cuộc nói chuyện này.

CHÚA hỏi Áp-ra-ham: “Tại sao Sa-ra cười và nói: ‘Già cả như tôi thể này mà thật còn sinh sản được sao?’ Có điều gì quá khó cho CHÚA không? Đúng kỳ ấn định, trong một năm nữa, Ta sẽ trở lại thăm con, lúc ấy Sa-ra sẽ có một con trai.” Sa-ra sợ hãi, chối rằng: “Con có cười đâu!” Chúa đáp: “Thật con đã có cười!” (Sáng thế 18:13-15)

Sa-ra không chỉ cười mà bà còn nói dối! Bà sợ vì một trong những người mà bà cười giễu lại bật cười . . . thậm chí còn chế giễu.

Sa-ra vợ người ở đâu?

Những câu trước đó và những câu sau đoạn Kinh Thánh này khiến tôi thắc mắc có nhiều điều mà Kinh Thánh muốn ám chỉ đến và chưa nói ra hết ở đây. Tôi nhấn mạnh một số điều mà tôi muốn bàn đến. Một số bài học mà trước đây tôi không để ý.

Trước hết, tôi muốn xem câu hỏi “Sa-ra vợ người ở đâu?” Sao bà lại trốn trong trại? Sao bà không ở cạnh chồng và tham gia vào cuộc nói chuyện?

Tôi biết bạn đã biết phần cuối của câu chuyện, nhưng điều quan trọng mà chúng ta cần nhớ rằng Sa-ra không biết. Theo như tuổi tác của bà, bà có lẽ đã cảm nhận rằng câu chuyện của bà đã chấm dứt và bà đã phí cuộc đời của mình. Bà có thể cảm nhận sự quan hệ bất chính của chồng bà và sự đối xử tệ bạc của A-ga muốn hạ bệ bà.

Bà không nhận ra rằng cơn đau bà đã trải qua và những lỗi lầm bà vấp phải giữa lúc thất vọng và hoàn cảnh khó khăn đã khắc ghi trong tâm hồn bà. Mang thai không đòi hỏi chiều sâu. Sự trống rỗng và bất cẩn có thể làm bạn mang thai. Nhưng Sa-ra sẽ là mẹ của Y-sác và của dân Y-sơ-ra-ên, và bà cần phải sẵn sàng.

Suốt mười ba năm bà quan sát cậu bé Ích-ma-ên lớn lên. Bà hy vọng nuôi dạy con trai của A-ga như chính con mình, nhưng Ích-ma-ên không cảm thấy là con của bà. Áp-ra-ham thì thỏa mãn, nhưng Sa-ra thì bất mãn. Sự oái ăm này đang tấn công bà. Nhưng bị kịch hơn nữa là có một sự thừa nhận rằng Sa-ra và Áp-ra-ham dường như đã quên mất bà là ai.

Điều tiếp theo đánh động lòng tôi là câu hỏi, “Sa-ra vợ người ở đâu?”

Khi ai đó thăm nhà chúng tôi và họ tìm tôi, họ không hỏi John, “Lisa, vợ anh đâu?” Sự phân biệt không cần thiết ở đâu. Sự phân biệt chỉ có ý nghĩa nếu có một thêm một Lisa nữa đang sống trong nhà chúng tôi. Chẳng hạn, nếu một

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

trong các con trai tôi cưới một Lisa nào đó, thì cần phải làm sáng tỏ: “Tôi đến đây để gặp Lisa vợ của anh, chứ không phải Lisa, con dâu của anh.”

Ai đó quen biết chúng tôi sẽ hỏi, “Lisa ở đâu?” Nếu họ không biết chúng tôi và muốn nói với một phụ nữ trong nhà, họ sẽ hỏi John, “Vợ anh ở đâu?”

Điều đó làm tôi tò mò là những vị khách này biết cả Áp-ra-ham lẫn Sa-ra và hỏi về bà bằng chính tên của bà lẫn mối quan hệ của bà với Áp-ra-ham.

Có thể nào các vị khách thiên sứ này sẽ hỏi, “Áp-ra-ham, chúng ta đến đây để nhắc người rằng Sa-ra là vợ của người. Ta biết cuộc đời người hoàn toàn trông khác hẳn lúc này và người có con với A-ga, nhưng Sa-ra vẫn là vợ người.” Điều này giải thích tại sao Sa-ra vui vẻ nghe cuộc nói chuyện mà đáng lí ra bà phải tham gia vào. Các vị khách hiếm khi xuất hiện trong thế giới du mục của bà. Áp-ra-ham nhảy lên khi ông thấy ba người đứng bên cạnh cái cây bên ngoài cửa trại. Khi chúng ta đọc câu chuyện trong Kinh Thánh, dường như thức ăn đã được nấu nướng trong vài phút, nhưng thực tế bữa tiệc này mất đến nhiều giờ để nấu nướng.

Sao nhiều người trong chúng ta thỏa mãn muốn lắng nghe thay vì nhảy vào cuộc nói chuyện về những lời hứa của Chúa? Có lẽ các vị khách nhìn quanh quẩn và nói, “Ta nhìn thấy vị tổ phụ của đức tin; còn người mẹ ở đâu?”

Nếu giả dụ có một số thiên sứ hay Đức Chúa Trời xuất hiện tại nhà tôi và chồng tôi là John mời họ ăn trưa, có lẽ John buộc phải bảo tôi ra khỏi phòng khách dùm. Thành thật mà nói, chuyện này không có vấn đề gì trong gia đình tôi. Khách của John là khách của tôi và khách của tôi là khách của John. Để tiện theo dõi, nếu vì một lí do nào đó tôi không có mặt ở phòng khách và tôi tình cờ nghe lén được họ hỏi về tôi đang ở đâu, tôi sẽ ra ngay!

Tôi không có lí do gì để tin Sa-ra bị buộc phải ra khỏi phòng hay Áp-ra-ham loại bà ra khỏi. Tôi thấy mình thắc mắc không biết bà tự tách mình khỏi vụ việc này. Vấn đề

này phát sinh khi người ta quá quen với những thất vọng đến độ họ quên mất họ là ai. Hy vọng sẽ gây tổn thương. Nên họ ẩn mình, rồi họ cười và sau đó họ nói dối.

Bất kể lí do nào mà Sa-ra ở bên ngoài nhìn vào, Chúa muốn Sa-ra can dự vào. Tôi tin chuyện này bắt đầu bằng một lời nhắc nhở cho cả Áp-ra-ham lẫn Sa-ra rằng bà vẫn là vợ của ông. Lời tuyên bố này dùng để gạt đối thủ của bà là A-ga và trong quá trình đó nhắc nhở mọi người liên quan biết bà là ai. Sa-ra là một công chúa.

Tại sao lại hỏi Áp-ra-ham?

Vấn đề tiếp theo tôi thấy nổi bật trong câu chuyện này là sự kiện Sa-ra là người đã cười, nhưng Áp-ra-ham là người bị tra hỏi:

CHÚA hỏi Áp-ra-ham: “Tại sao Sa-ra cười và nói: ‘Già cả như tôi thể này mà thật còn sinh sản được sao?’”

Sao tra vấn Áp-ra-ham về một việc mà Sa-ra đã làm? Khi tôi thấy được điều này, có vẻ như là cuộc nói chuyện của Sáng Thế 17 đã không được chia sẻ cho Sa-ra. Có lẽ Áp-ra-ham vẫn còn gợn lo những gì Chúa chia sẻ với ông. Có lẽ ông không muốn nói cho Sa-ra biết. Có những lúc khi John và tôi quên không chia sẻ thông tin cho nhau. Hoặc có lẽ họ đã nói chuyện và không để ý đến lời hứa. Nhưng một điều rõ ràng: lời hứa về người con cho Sa-ra và do Sa-ra mà ra, chú không phải được bà nuôi nấng. Các sứ giả hỏi Áp-ra-ham:

Có điều gì quá khó cho CHÚA không? Đúng kỳ ấn định, trong một năm nữa, Ta sẽ trở lại thăm con, lúc ấy Sa-ra sẽ có một con trai.” (c.14)

Trong vòng một năm Sa-ra sẽ có một con trai. Tôi thấy hơi hài hước Sa-ra nói dối và chối là không cười khi mà bà không bị tra vấn gì cả; nhưng Áp-ra-ham thì bị tra vấn. Tôi cũng thấy vô cùng an ủi đó là Cha chúng ta, là Đức Chúa

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Trời của giao ước đời đời, lắng nghe tiếng cười âm thầm của bà, vì nó cho tôi biết chắc rằng Ngài nghe sự thì thầm của tấm lòng than khóc.

**Chúa cần
nổi khát khao
và sự sâu kín
của Sa-ra để
xây dựng một
dân tộc giao
ước.**

Có sự khác nhau lớn giữa cười về một ý kiến nào đó và cười với sự hứng khởi. Đời sống của Sa-ra đã thiếu vắng tiếng cười. Sự ra đời của Y-sác sẽ thay đổi điều đó. Áp-ra-ham và Sa-ra đã bắt đầu cuộc hành trình với nhau, và họ sắp nhận được lời hứa khi họ học để cùng nhau cười trở lại. Lời hứa đòi hỏi vợ chồng, anh chị em và nam nữ có cuộc nói chuyện. Đã rất lâu rồi phụ nữ sống giấu kín, nhưng Chúa muốn bạn biết Ngài muốn bạn là một phần của cuộc nói chuyện. Chúa cần nổi khát khao và sự sâu kín của Sa-ra để xây dựng một dân tộc giao ước. Ga-la-ti 4:22-23 cho chúng ta biết:

Vì Kinh Thánh chép rằng: Áp-ra-ham có hai con trai, một đứa do một nữ nô lệ sinh ra, một đứa do một phụ nữ tự do. Nhưng con của nữ nô lệ thì sinh ra theo xác thịt, còn con của người nữ tự do thì sinh ra theo lời hứa.

Ai bảo vệ Sa-ra?

Trước khi Sa-ra bỗng Y-sác trong tay bà, có một cuộc nói chuyện nữa mà bà chọn không can dự vào. Cuộc nói chuyện này là một điều bí ẩn đối với tôi, nhưng lần này khi bà giữ im lặng và nói dối, Chúa nhảy vào:

Ông ở tại Ghê-ra một thời gian, ông nói với người ta về Sa-ra vợ ông: “Nàng là em gái tôi.” Nên A-bi-mê-léc vua xứ Ghê-ra cho người đến đón Sa-ra. Nhưng đêm ấy, Đức Chúa Trời đến báo mộng cho A-bi-mê-léc: “Người phải chết vì người đàn bà người lấy đã có chồng!” (Sáng thế 20:2-3)

Tôi vui là Chúa lên tiếng bênh vực cho bà vì có vẻ như cả hai đều chấp nhận im lặng. Họ đang suy nghĩ gì? Chúa đang làm một việc mới, nhưng họ vẫn liên hệ với nhau theo cách cũ. Việc anh em lấy nhau như thế này không bao giờ là đúng, nhưng giờ chuyện này còn sai lầm hơn nữa. Việc đổi tên đã xảy ra và Sa-ra đang sắp mang thai Y-sác.

Sa-ra rõ ràng là một phụ nữ đẹp không ai sánh bằng . . . nhưng bà đã chín mươi rồi! Bà chắc hẳn đã luống tuổi rồi, hoặc giả là Chúa đã làm cho bà trở lại “xuân sắc” để chuẩn bị đón Y-sác. Trong bất kì trường hợp nào, Áp-ra-ham, biết rằng Sa-ra sắp mang thai và sẽ bông chính con mình trong vòng một năm nữa, đáng lí phải bảo vệ vợ mình khỏi sự lợi dụng của vua A-bi-mê-léc. Còn không, làm sao Áp-ra-ham biết chắc bà sinh con của ông? Rất thường chúng ta nghĩ sự im lặng là thuận phục khi mà nó không phải vậy . . . nó là đối trá. Thuận phục là biết cách nào và khi nào nói. Đây là một trong những giây phút làm chuyện này.

Vào độ tuổi của họ, Áp-ra-ham và Sa-ra có lẽ đã sống với nhau như là anh em, nhưng những tháng ngày đó đã qua rồi. Nếu chuyện này không phải là mối quan hệ của họ trước khi bà được đổi tên thì chắc chắn nó sẽ rõ ràng sau khi thiên sứ viếng thăm. Tên mới của Áp-ra-ham và Sa-ra cần phải chuyển dịch sang mối quan hệ mới và thân mật. Cả hai họ đều hiểu rằng trong vòng một năm nữa bà sẽ mang thai một đứa con. Sa-ra chỉ nói một nửa sự thật, nhưng bạn phải thắc mắc, họ đang suy nghĩ gì đây?

A-bi-mê-léc mời Áp-ra-ham đến, và nói: “Người làm gì cho chúng ta vậy? Ta đã làm gì xấu đối với người đến nỗi người làm cho ta và nước ta mắc tội lớn như vậy?” (Sáng thế 20:9)

Sau khi Áp-ra-ham giải thích lí do ông nói dối, vua A-bi-mê-léc chúc phước cho Áp-ra-ham và mời họ ở lại trong xứ của ông. Áp-ra-ham cầu nguyện cho vua và Chúa mở lòng tất cả phụ nữ trong hoàng cung của ông. Thật oái ăm thay Áp-ra-ham cầu nguyện cho chính cái điều mà ông chưa thấy

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

trong chính đời sống ông. Chúa bảo vệ Sa-ra ngay cả khi chồng bà đặt sự an toàn của ông trên sự an toàn của vợ mình. Chúa phán với vị vua này trong chiêm bao vì bà là quý báu đối với Ngài. Chúng ta có thể tin cậy Chúa về sự an toàn của chúng ta và tin rằng Ngài sẽ làm thành lời hứa cho chính cuộc đời chúng ta ngay cả khi những người thân cận chúng ta - ngay cả chính chồng của chúng ta - ruồng bỏ chúng ta.

Người Nữ Nô Lệ Khác Người Nữ Tự Do

Trong 1 Phi-e-rô 3:6 chúng ta đọc, “Chị em là con cái của bà nếu chị em làm điều chính đáng và không để mối kinh hoàng nào làm sợ hãi.” Sa-ra chưa hề sinh con gái, nhưng câu Kinh Thánh này nói chúng ta có thể là con gái thật của bà. Chúng ta là con gái của lời hứa, con gái của người phụ nữ được tự do khi chúng ta không cho phép sợ hãi kiểm soát hành động của chúng ta và không cho phép lo lắng cướp đi sự can đảm của chúng ta.

Sa-ra, một người phụ nữ tự do, kính nể và tôn trọng Đức Chúa Trời và chồng bà. Ngược lại A-ga là người phụ nữ nô lệ kinh để chủ mình là Sa-ra. Con cháu của A-ga là Ích-ma-ên theo gót mẹ mình và chế nhạo Y-sác. Sa-ra hiểu rằng phải có sự phân cách giữa nô lệ và tự do. Và chúng ta phải làm như vậy. Trong Ga-la-ti 4:30, chúng ta đọc, “Hãy đuổi người nữ nô lệ và con nó đi; vì con trai của người nữ nô lệ không được thừa kế với con trai của người nữ tự do.”

Con trai của người nữ nô lệ bị khước từ không được chia sẻ cơ nghiệp. Nó mất cha mình và mất cả gia đình bà con. Cả người nữ nô lệ và người nữ tự do đều có cùng một chồng. Cả hai đều có con trai. Nhưng mối quan hệ của họ với Áp-ra-ham rất khác nhau. A-ga tượng trưng cho xác thịt và sự nô lệ. Sa-ra tượng trưng cho sự tự do và lời hứa. Ga-la-ti 4:22-26 mô tả cách này:

Áp-ra-ham có hai con trai, một người con của vợ nô lệ, một người của của vợ tự do. Người vợ nô lệ sinh

con theo công lệ, nhưng người vợ tự do sinh con do lời hứa của Thượng Đế. Chuyện ấy tượng trưng cho hai giao ước, là phương pháp Thượng Đế cứu giúp dân Ngài. Thượng Đế ban hành luật pháp trên núi Si-nai để dân Ngài vâng giữ. Núi Si-nai - người Á-rập gọi là núi A-ga theo tên người mẹ nô lệ - chỉ về Giê-ru-sa-lem hiện nay, vì thành phố ấy là thủ đô của dân tộc làm nô lệ cho luật pháp. Còn mẹ chúng ta là Giê-ru-sa-lem tự do trên trời, không bao giờ làm nô lệ. (BDY)

Tôi thích bản dịch *The Message* (tiếng Anh) dịch nhóm từ “Đây là cách của Sa-ra.” Một vẻ đẹp không phai tàn, bà là hình bóng tự nhiên cho vẻ đẹp không tàn phai trải qua mọi thời đại, được tìm thấy trong Chúa Giê-su. Bạn được sinh lại do kết quả của lời hứa.

Áp-ra-ham, ông tổ của đức tin, và công chúa Sa-ra đều là những tấm gương đại diện cho Đấng Christ và nàng dâu của Ngài là hội thánh. Chúng ta được kêu gọi để thay đổi cho thích nghi để phụ thuộc vào Đấng Christ. Ngài là Đầu của chúng ta, và tất cả những ai tin đều thuận phục quyền làm Chúa, quyền lãnh đạo và thẩm quyền của Ngài. Nhưng chúng ta không có lí do gì để sợ hãi. Ngài là Chồng và là Đấng Tạo Hóa của chúng ta. Ngài mài dũa chúng ta bằng tình yêu của Ngài.

Hãy Chấm Dứt Lần Trốn!

Nếu Chúa đặt một khát khao trong lòng bạn, thì Ngài sẽ ban cho bạn sức mạnh để chịu đựng và sinh sản. Sức mạnh này đến khi Chúa thăm viếng bạn bằng một lời hứa. Có lẽ những trang sách này giống như những vị khách thăm Sa-ra. Có lẽ những lời này đến để nhắc bạn biết bạn là ai.

Sự thật thì không có gì thay thế cho việc lắng nghe Chúa nói trực tiếp với bạn. Bạn cần nhẩy vào cuộc trò chuyện với Chúa liên quan đến định mệnh của bạn. Người ta cần những gì bạn cứu mang trong đời sống bạn. Đây không phải là lúc phụ nữ lần trốn. Đây là lúc để chúng ta hãy xông lên

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

khi nghe đến tên của chúng ta, và nói “Tôi có đây! Tôi có đây và tôi muốn nghe!”

Nếu bạn muốn sống một đời sống không có đối thủ, bạn phải chấm dứt lẩn trốn và trở thành một phần của cuộc nói chuyện.

Rất nhiều điều xảy ra trong năm đó. Một năm mà hóa ra là không giống năm nào khác đối với Sa-ra. Khi bạn có một năm nào đó mà bị gián đoạn bởi những sự thăm viếng của Chúa thì đó mới là bình thường.

Bạn có nhận biết năm nay có thể là năm không có gì mới đối với bạn? Năm này có thể bắt đầu với tiếng cười và lời nói dối và kết thúc khi bạn chấp nhận một lời hứa.

Có lẽ bạn đang suy nghĩ, *Khoan đã, tôi không nói dối.*

Bạn nói dối nếu bạn nói những lời sau đây:

Quá trễ rồi.

Tôi còn trẻ quá.

Tôi quá già rồi.

Tôi không đủ tiêu chuẩn.

Tôi phạm quá nhiều lỗi lầm.

Tôi ổn rồi.

Tôi không cần ước mơ gì nữa.

Đừng nói dối mà nói rằng bạn không còn khao khát gì nữa. Đừng chối bỏ những giấc mơ của bạn. Khi bạn làm thế, sẽ có tiếng cười trước tiên và sau đó là lời dối trá khi cửa lòng của bạn đóng lại. Hãy mở lòng của bạn và chấp nhận tất cả những điều lạ lùng mà bạn được mời tham dự. Thay vì chế nhạo lời mời gọi, chúng ta có thể sống một cuộc đời cả vừa lạ lùng vừa siêu nhiên, chúng ta hãy cười với điều lạ lùng đó. Chúng ta giống như Công chúa lo lẹm và thế giới này ví như những "bà mẹ kế" của chúng ta. Chúng ta cứ khóc lóc đến bao lâu nữa về những đồng tro tàn của quá khứ trong khi mà vị Hoàng Tử đang đứng trước cửa nhà

chúng ta? Bạn có mọi thứ bạn cần để sống cuộc đời mà chỉ có Ngài mới ước mơ cho bạn. Sao bạn an phận để ai đó hoặc quá khứ thay thế bạn?

Bạn Đang Lấn Trốn Điều Gì?

Hiện giờ giấc mơ nào bạn đang chế nhạo? Hy vọng nào đây? Bạn biết tiếng cười gậy hấn sẽ khiến bạn gào thét để che đậy nỗi đau quá lớn? Hãy lắng nghe! Bạn hoặc là đủ tiêu chuẩn hoặc là không đủ tiêu chuẩn. Bạn đang ở về phía lời hứa nhờ Đấng Christ.

Hoặc có lẽ đời sống bạn không còn là một nơi đau đớn nữa. Đống tro tàn đã được dọn dẹp rồi và tất cả những gì còn lại là thình lạng. Có phải là nơi mà khi Chúa đung chạm, bạn sẽ kêu khóc không? Vì có quá nhiều người trống rỗng, nên họ cười khi nỗ lực chế nhạo niềm hy vọng của họ.

Có phải ấy là vì bạn đang ở mức độ như tổ phụ của bạn là Áp-ra-ham khi bạn tin rằng có một số việc quá khó cho Đức Chúa Trời không? Có phải quá khó cho Ngài theo định ý nghĩa cho cuộc đời bạn không?

Có phải thật quá trễ để Ngài đặt tình yêu trong thế giới của bạn không? Bạn nghĩ điều gì là quá khó mà Ngài không thể làm cho bạn?

Trong Ga-la-ti 4:4-7, chúng ta đọc:

Nhưng đến đúng thời kỳ viên mãn Đức Chúa Trời sai Con Ngài đến, do một người nữ sinh ra, sinh ra dưới Kinh Luật, để chuộc những người ở dưới Kinh Luật và để chúng ta nhận được ơn làm con nuôi. Vì anh chị em là con nên Đức Chúa Trời sai Thánh Linh của Con Ngài ngự vào lòng chúng ta và kêu lên: A-ba, Cha ơi! Như vậy, nhờ ơn Đức Chúa Trời anh chị em không còn là nô lệ nữa mà là con, nếu đã là con thì cũng là người thừa kế.

Bạn là một người kế thừa đã bị bắt cóc mà bây giờ được chuộc lại. Một trong những điều vinh diệu và can

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

trường nhất bạn làm là sống trong sự đầy đủ của mọi sự mà sự chết của Chúa Giê-su đã mua cho bạn. Bạn sẽ phát hiện ra rằng tất cả là của bạn khi bạn đọc Lời Ngài như thể nó là một lá thư gửi riêng cho bạn thay vì bạn đọc như câu chuyện lịch sử. Rồi bạn dùng giọng nói của mình để xác nhận Lời Ngài trong lòng bạn. Dù có thích hay không thích, bạn là vậy và bạn có tất cả mọi sự Lời Chúa nói về bạn. Ngay cả hôm nay, Chúa đang ban cho bạn một cái tên mới, làm ứng nghiệm những lời hứa của Ngài, và xác nhận vị trí bạn là con cái của Chúa. Định mệnh của Chúa cho bạn và lời Ngài nói về bạn không bị giới hạn bởi hoàn cảnh hiện tại của bạn. Lời hứa của Ngài cho bạn là không có đối thủ. Đừng lẫn trốn chuyện này.

Hãy ôm ấp nó!

Câu Hỏi Thảo Luận

1. Bạn có biết bây giờ Chúa đã mời chúng ta dự phần vào bản chất của Con Ngài qua những lời hứa được tìm thấy trong Đấng Christ không?
2. Có lĩnh vực nào hay mối quan hệ nào liên tục là nguyên do gây xung đột mà bạn cần phân rẽ hay chấn chỉnh trước khi Chúa làm thành lời hứa của Ngài cho đời sống bạn không?
3. Bạn có đang lẫn trốn không? Nếu có thì lẫn trốn điều gì?
4. Bạn có lắng nghe cuộc nói chuyện mà Chúa cần bạn tham gia vào không? Tại sao?
5. Khi nào im lặng không phải là đầu phục?
6. Có lời hứa nào mà Chúa hứa với bạn mà bạn đang cười nhạo và nói dối không?
7. Bạn cần thực hiện các bước nào để thay đổi cục diện từ việc đứng ngoài cuộc đến việc tham dự một cách tích cực và nhiệt thành?